

**Verwelkomingstoespraak van schepen Sas van Rouveroij, Congresvoorzitter van het
LVV-Congres “Meer armslag voor de gemeente” te Brussel op 10 december 2005**

Toen LVV-voorzitter Clair Ysebaert mij enkele maanden geleden vroeg of ik in het kader van de nakende gemeenteraadsverkiezingen bereid was om een LVV-congres voor te zitten, heb ik geen seconde getwijfeld. Ik voel mij namelijk op velerlei vlak aangesproken.

Als liberaal vind ik het uiteraard een eer maar vooral een uitdaging om voor een toch goed gevormd publiek als dat van het LVV een op liberale leest geschoeide gedachtewisseling te organiseren over de lokale besturen. Bovendien word ik als eerste schepen van de stad Gent elke dag geconfronteerd met de mogelijkheden en potenties maar ook met de moeilijkheden van een lokaal bestuur. Tot slot voel ik mij ook aangesproken als voorzitter van de raad van bestuur van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). In het VVSG zijn alle 308 steden en gemeenten verenigd. Het verschaft mij een inzicht in de bestuurlijke keuken van Herstappe tot Antwerpen. Met die ervaring probeer ik daar waar nuttig of noodzakelijk de belangen van de lokale besturen te behartigen. Ik ben ervan overtuigd dat dit congres daartoe een bijdrage zal leveren.

De eerste werktitel voor het congres was “de gemeente morgen”. Aangezien de gemeenten echter een complexe multiproduct-organisatie zijn, drong zich een terreinafbakening op. Na veel wikken en wegen heeft het LVV gekozen om geen inhoudelijk - thematisch congres te houden over bijvoorbeeld de gemeentelijke financiën, de ruimtelijke ordening, het cultuur- of sportbeleid maar wel een congres over de bestuurlijke context waarbinnen steden en gemeenten moeten werken onder de noemer “meer armslag voor de gemeenten”.

Om de vele opdrachten waarvan sprake te kunnen vervullen, zijn namelijk hefboomen, instrumenten nodig. Dat klinkt wat saai maar is het helemaal niet. Althans zo hopen we.

We gaan het dus hebben over hefboomen voor behoorlijk bestuur. De kracht die van deze hefboomen kan uitgaan, wordt bepaald door twee fundamentele vectoren. De eerste betreft de verhouding met de Vlaamse Overheid. De Vlaamse Overheid heeft bijna de volheid van bevoegdheid over de bestuurlijke organisatie van de steden en gemeenten zodat haar houding – haar willen of niet willen - het lokale bestuur maakt of kraakt. De tweede verhouding is deze ten overstaan van de burger. Hoe worden burgers betrokken in het besluitvormingsproces? Hoe zetten de lokale besturen hun inwoners aan om mee te doen en mee te denken? In een derde en laatste deel spitsen we onze aandacht toe op diegene die met kracht die hefboom moet hanteren: de lokale mandataris.

De congresformule is plenair zodat iedereen aan alles kan deelnemen. Drie onderwerpen worden besproken. Elk onderwerp wordt ingeleid door een spreker uit het academisch of facilitair middenveld. Vervolgens snijdt de commissievoorzitter als ervaringsdeskundige de discussie aan met zijn getuigenis uit het werkveld. Tot slot worden de resoluties besproken, geamendeerd en gestemd.